

אדולף גומן

הולדת

תרגומי השירה הלירית לעברית מאת אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводе на иврит Адольфа Гомана

מיגל הרננדס

M.Hernandez

poemas

שירים מספרדית

adolf.goman@gmail.com

מיגל הרננדס

(1910 – 1942)

Contenido	תוכן העניינים
Acerca de Miguel Hernandez	<u>על מיגל הרננדס</u>
Limón	<u>ימון</u>
A mi gran Josefina adorada	<u>לחוספינה הדגולה הנערצת שלי</u>
Mis ojos, sin tus ojos	<u>עיני בלי עיניה</u>
Elegia a Ramón Sijé	<u>אלגיה על מותו של רמון סיחה</u>
Por tu pie	<u>בלבן רגלך</u>
¿ Recuerdas aquel cuello?	<u>הזכר אתה את הצואר?</u>
Soneto final	<u>סונטת הסוף</u>
Tu corazón, una naranja helada	<u>לבך... הוא דומה לתפוז של קרח</u>
Canción primera	<u>השיר הראשון</u>
Canción última	<u>השיר האחרון</u>
¿Qué quiere el viento de encono	<u>רוח המרירות, מה רוצה היא?</u>
Antes del odio	<u>לפני שאפגש שנאה</u>
Como la higuera joven	<u>כמו עץ תאנה צעיר</u>
El niño de la noche	<u>ילד של לילה</u>
El sol, la rosa y el niño	<u>השמש, ורד וילד</u>
La boca	<u>הפה</u>

La vejez en los pueblos

[הזקנה בכפרי הצער](#)

Nanas de la cebolla

[שיר ערש עם בצל](#)

No quiso ser

[לא רצה להיות](#)

Troncos de soledad

[גזעים של הבדידות](#)

Soledad

[הבדידות](#)

Vals de los enamorados y unidos hasta siempre

[ולס של מאהבים ובלתי נפרדים לנצח](#)

Vuelo

[המעוף](#)

על מיגל הרננדס

מיגל הרננדס גילברט היה משורר ומחזאי ספרדי הקשור לתנועת "הדור של שנת ה-27". הרננדס נולד באוריהואלה, במשפחה ענייה; פירסם את ספר השירים הראשון שלו בגיל 23 וזכה לתהילה גדולה לפני מותו. את ילדותו בילה כרועה וחקלאי, והיה, על פי רוב, אוטודידקט, למרות שקיבל חינוך בסיסי בבתי ספר ציבוריים ואצל הישועים. בצעירותו העריץ הרננדס את המשורר מעידן הברוק הספרדי לואיס דה גוניורה, שהשפיע על יצירותיו המוקדמות. חונך על ברכי משוררים של "תור הזהב", הרננדס, כמו משוררים ספרדים רבים בני גילו, החל להתעניין בתנועות האוונגרד האירופיות, כגון הסוריאליזם, אך הצטרף לדור של סופרים ספרדים המודעים חברתית שנאבקו למען זכויות העובדים. למרות שהרננדס השתמש בשירים שלו בתמונות ובמושגים חדשים, הוא מעולם לא ויתר על מקצבים וחרוזים קלאסיים ופופולריים. חבר המפלגה הקומוניסטית של ספרד, הרננדס, עמד בצד הרפובליקנים במלחמת האזרחים בספרד, כתב שירה ופנה אל החיילים בחזית.

בזמן מלחמת האזרחים, במאוס 1937, נשא לאישה את ז'וזפין מאנרסה מארונדה, שאותה פגש ב-1933 באוריהואלה. אשתו עוררה בו השראה ליצור את רוב יצירותיו הרומנטיות. הבן הראשון שלהם מת בינקות. כעבור מספר חודשים נולד בנו השני, מנואל מיגל (1939 - 1984). שלא כמו אחרים, הרננדס לא הצליח להימלט מספרד לאחר כניעת הרפובליקנים ונעצר בשל אהדתו האנטי-פאשיסטית ונידון למוות. עם זאת, גזר דין מוות שלו הוחלף במאסר למשך 30 שנה בתנאים קשים ביותר, עד שהוא מת בסופו של דבר ממחלת השחפת בשנת 1942. זמן קצר לפני מותו, הרננדס שרבט את השיר האחרון שלו על הקיר של בית החולים: "להתראות, אחים וחברים; הרשו לי ומר שלום לשמש ולשדות." כמה משיריו נשמרו על ידי סוהריו.

אולי השיר המפורסם ביותר של הרננדס - "שיר ערש בצל", תשובת למכתב מאשתו שבו היא סיפרה לו כי היא שורדת על לחם ובצל. בשירו המשורר מדמיין שבנו מוצץ דם ובצל בחלב האם. הרננדס משתמש בצחוק של הילד כנקודת מוצא לייאוש של אמא. כך, כמו בשירים אחרים, הופך המשורר את גופת אשתו לסמל מיתולוגי של תקווה, שבו זקוקים אנשי ספרד נואשות. בקובץ זה מוצגים שירים ליריים של מיגל הרננדס.

Limón

Oh limón amarillo,
patria de mi calentura.

Si te suelto
en el aire,
oh limón
amarillo,
me darás
un relámpago
en resumen.

Si te subo
a la punta
de mi índice,
oh limón
amarillo,
me darás
un chinito
coletudo,
y hasta toda
la China,
aunque desde
los ángeles
contemplada.

Si te hundo
mis dientes,
oh agrío
mi amigo,
me darás
un minuto
de mar

ימון

הו לימון צהב,
אָרץ הקדחת שלי!
אם אֶזרק אותך
למעלה,
הו לימון
צהב,
אתה תתן לי
בָּרַק
בְּחִזְרָה.

אם אֶשִׂים אותך
על קֶצֶה
האֶצְבֵּע שלי,
הו לימון
צהב,
אתה תתן לי
יֶלֶד סִינִי
עם צֶמָה קֶטְנָה,
וְאֶפְלוּ אֶת
סִין בְּשִׁלְמוֹתֶיהָ,
כְּמוֹ שְׁמֵרְחוּק
המְלֵאכִים
מִתְבּוֹנְנִים בָּהּ.

אם אֶנְעֵץ בְּךָ
אֶת הַשֵּׁנִים שלי,
הו יְדִידִי
הַחֲמוּץ,
אתה תתן לי
דָּקָה
שֶׁל יָם

(מתוך השירים הראשונים)

A mi gran Josefina adorada

Tus cartas son un vino
Que me trastorna y son
El único alimento para mi corazón.
Desde que estoy ausente

No sé sino soñar,
Igual que el mar tu cuerpo,
Amargo igual que el mar.
Tus cartas apaciento

Metido en un rincón
Y por redil y hierba
Les doy mi corazón.
Aunque bajo la tierra

Aunque bajo la tierra
Mi amante cuerpo esté,
Escríbeme, paloma,
Que yo te escribiré.

Cuando me falte sangre
Con zumo de clavel,
Y encima de mis huesos
De amor cuando papel.

Mis ojos, sin tus ojos

Mis ojos, sin tus ojos, no son ojos,
que son dos hormigueros solitarios,
y son mis manos sin las tuyas varios
intratables espinos a manojos.

לחוספינה הדגולה הנערצת שלי

(*)

מכתבך הם יין,
אשר את שפיותי מכחיד,
עבור לב שלי הם - מזון יחיד.
כל הזמן מאז שהפרדנו

אני יודע רק בחלום:
כמו ים הוא גופך, ובטעם
מריר כמו מימי הים.
את מכתבך של אהב

אני שומר ומחביא.
ובמקום כבשים ועשב
אני לך נותן את לבי,
כאן, מתחת לקרקע

כאן, מתחת לקרקע
גופי ממשיך לאהב.
כתבי לי מלמעלה,
יונית, ואני לך אכתב.

כשאין לי דם די לצרף
ומיץ הצפרן חסר,
מעצמותי מוסיף את המוח,
אהבה היא תחליף לנר.

(*) חוספינה – שם ספרדי המקביל לז'וזפינה בצרפתית

עיני בלי עיניך

עיני בלי עיניך אינן עינים,
הן רק קני נמלים עזובים בודדים,
ידי בלי ידיך – מטות, מחסים
קוצים, שעוד לא התרסקו עדין.

No me encuentro los labios sin tus rojos,
que me llenan de dulces campanarios,
sin ti mis pensamientos son calvarios
criando nardos y agostando hinojos.

No sé qué es de mi oreja sin tu acento,
ni hacia qué polo yerro sin tu estrella,
y mi voz sin tu trato se afemina.

Los olores persigo de tu viento
y la olvidada imagen de tu huella,
que en ti principia, amor, y en mí termina.

Elegia a Ramón Sijé

*(En Orihuela, su pueblo y el mío, se me ha
muerto como del rayo Ramón Sijé, con quien
tanto quería.)*

Yo quiero ser llorando el hortelano
de la tierra que ocupas y estercolas,
compañero del alma, tan temprano.

Alimentando lluvias, caracoles
Y órganos mi dolor sin instrumento,
a las desalentadas amapolas

daré tu corazón por alimento.
Tanto dolor se agrupa en mi costado,
que por doler me duele hasta el aliento.

Un manotazo duro, un golpe helado,
un hachazo invisible y homicida,
un empujón brutal te ha derribado.

אני באדם שפתיך לגעת
חפץ - רק בהן, בצלצולן המתוק,
בלעדך שרעף - הוא רק צער עמק
עם ריח פרחים אשר את יודעת.

בלי הגיתך אני לא מבין שים,
לשום קטב ללא כוכבך לא אגיע,
בלעדך קולי מאבד את אונו ודומם.

הרוח ממך מביאה לי ניחוח:
תמונת עקבך הנשכחת תופיע -
העקב שמתחיל, נשמתי, כך ובי מסתים.

אֶלְגִּיָּה עַל מוֹתוֹ שֶׁל רַמוֹן סִיחָה

*(באוריואלה, בעירו ובעירי מתי,
כשמת רמון סיחה לפתע,
איתו אני מאוד רציתי למות.)*

חפצי הוא לעבד בלי להסתיר כל רגש
את חול אדמת הקבר שאתה כבשת,
דשנת כבר בטרום עת, ידיד הנפוש.

גשמים ותולעים יוסיפו עוד בצותא
עם כאב איברי אשר נגרם מאבל.
עם פרגי בר נוגים שראש הרפינו מטה

אבוא, אתן לך את כל לבי כאכל.
כל כך הרבה כאב שם נאסף בלי נוע,
עוצר את נשמתי - חזק, גדול כמו כתל.

מהלמה קשה, מכה אותך הכריעה,
גרזן בלתי נראה - רוצם-חלי,
ודחיפת-בזק אותך לבור הביאו.

No hay extensión más grande que mi herida,
lloro mi desventura y sus conjuntos
y siento más tu muerte que mi vida.

Ando sobre rastros de difuntos,
y sin calor de nadie y sin consuelo
voy de mi corazón a mis asuntos.

Temprano levantó la muerte el vuelo,
temprano madrugó la madrugada,
temprano estás rodando por el suelo.

No perdono a la muerte enamorada,
no perdono a la vida desatenta,
no perdono a la tierra ni a la nada.

En mis manos levanto una tormenta
de piedras, rayos y hachas estridentes
sedienta de catástrofe y hambrienta

Quiero escarbar la tierra con los dientes,
quiero apartar la tierra parte
a parte a dentelladas secas y calientes.

Quiero minar la tierra hasta encontrarte
y besarte la noble calavera
y desamordazarte y regresarte

Volverás a mi huerto y a mi higuera:
por los altos andamios de mis flores
pajareará tu alma colmenera

de angelicales ceras y labores.
Volverás al arrullo de las rejas
de los enamorados labradores.

רחב מכל מרחב הפצע אשר בא לי.
אני בוכה על מזלנו עד בלי גמר
מותך נראה לי מחיי יותר ריאלי.

אני הולך על השרידים אשר בקבר
בלי חום מאיש, בלי נחמה לפגע.
ומלבי אני הולך לענינים של חבר.

מקדם הרים המות את כנפו ברקע,
מקדם עם שחר והביא אתו צלמות,
מקדם נפלת אל האדמה בן-רגע.

איני סולח לדבור מתוק של מות,
איני סולח לחיים שלוי הדפק,
איני סולח לכלם, לאדמה עורבת.

במו ידי אני גורם לסערה באפק
עם אבנים, ברקים, עם גרזנים ומים
צמאים ורעבים לקטסטרופה.

את אדמת בורך אהפר במו שנים,
אקרע בחניכים יבשים, חדים כמו חום,
כל רגב אדמה קטן אשחק לשנים.

אכרה אותה עד שאמצא אותך, מנוח,
אשק לך, אציל שלי, את הגלגלת,
אגאל, ואחזיר לך בינה וכוח,

תחזר לעץ התאנה ולשלשלת
פרחים צמודים לקיר, עולים לגג גבוה,
את נשמתך תניח תחת שמי התכלת,

פזרן, בשעות המלאכים, שוב במקצוע,
תשמח לשיר יונים על קורותיך,
לשיר של אוהבי עמל לקצר, לזרע.

Alegrarás la sombra de mis cejas,
y tu sangre se irá a cada lado
disputando tu novia y las abejas.

Tu corazón, ya terciopelo ajado,
llama a un campo de almendras espumosas
mi avariciosa voz de enamorado.

A las aladas almas de las rosas...
de almendro de nata te requiero,;
que tenemos que hablar de muchas cosas,
compañero del alma, compañero.

Por tu pie

Por tu pie, la blancura más bailable,
donde cesa en diez partes tu hermosura,
una paloma sube a tu cintura,
baja a la tierra un nardo interminable.

Con tu pie vas poniendo lo admirable
del nácar en ridícula estrechura,
y donde va tu pie va la blancura,
perro sembrado de jazmín calzable.

A tu pie, tan espuma como playa,
arena y mar me arrimo y desarrimo
y al redil de su planta entrar procuro.

Entro y deajo que el alma se me vaya
por la voz amorosa del racimo:
pisa mi corazón que ya es maduro.

תשמח לצל של עננים בשמי עירך,
דמך ירתח לכל ענין קטן כאלו
בשיח על חברתך ועל דבוריך.

את קטיפתו של לב שלך שנים הדחיו.
משדה שקדים בקצף פריחתו טבוע
קורא קולי אוהב אותך, מריע:

כאן, בין כנפים של ורדים מתגעגע,
בין השקדים קצופים אני פונה אליך:
בוא לדבר על כל מה שבנפש, רע,
ידיד הנפש האהוב, בוא אל אחיך!

בלבן רגלך

את בלבן רגלך לרקדנית בלט דומה,
בעשרה גונים יפיה מסתים ברגלך.
לארץ רגלך היונה עולה עד למותנה,
הקטרת בלי הרף יורדת אל האדמה.

היכן שרגלך, מתגון כדר הפנינה עדין,
פוסע צר להפליא, שאני כה מעריץ,
ובוהק בלבן שלו, שם כלבלבך מפיץ
את עלי הכותרת של אשקולי היסמין.

ליד רגליך קצף מבריק בחוף צח של חול,
הים מקרב אלי ומושה את הגלים
ומנסה לחדר לרשם של רגל שלך.

אני גם מנסה, ולהשאיר את נפשי יכול,
וקורא בקול האוהב של אשכול ענבים:
אנא, דרכי על לבי, הרי זה בשל ורך.

¿ Recuerdas aquel cuello?

¿ Recuerdas aquel cuello, haces memoria del privilegio aquel, de aquel aquello que era, almenadamente blanco y bello, una almena de nata giratoria?

Recuerdo y no recuerdo aquella historia de marfil expirado en un cabello, donde aprendió a ceñir el cisne cuello y a vocear la nieve transitoria.

Recuerdo y no recuerdo aquel cogollo de estrangulable hielo femenino como una lacteada y breve vía.

Y recuerdo aquel beso sin apoyo que quedó entre mi boca y el camino de aquel cuello, aquel beso y aquel día.

Soneto final

Por desplumar arcángeles glaciales,
la nevada lilial de esbeltos dientes
es condenada al llanto de las fuentes
y al desconsuelo de los manantiales.

Por difundir su alma en los metales,
por dar el fuego al hierro sus orientes,
al dolor de los yunques inclementes
lo arrastran los herreros torrenciales.

Al doloroso trato de la espina,
al fatal desaliento de la rosa
y a la acción corrosiva de la muerte

הזוכר אתה את הצואר?

הזוכר את הצואר ההוא, שאתה אוהב,
את הצואר המקסים, שאין לו דומה,
אשר נראה לך כמו קפיץ לבן ויפה,
נראה כמו קפיץ קרם מסתובב?

אני זוכר ולא זוכר את ספור הלב
על השנהב, המסתים אי-שם בשער,
למדתי ללפת את צואר הברבור,
לברך את השלג החולף.

אני זוכר ולא זוכר את אותו הנצן,
את הקרח הנשי הבלתי חדיר,
כמו שביל החלב הדק והרף,

זוכר את הנשיקה בלי תגובה בגן,
שביל לבן מפי לארץ הצואר,
ביום ההוא הבלתי נשכח.

סונטת הסוף

שושן-שלג עטור בשנים חדות
קשמשממיד הוא קרחון שגבו מלאכים,
אזי דן את עצמו לדמעות מבועים,
ולסבל בלי סוף של מימי מעינות.

כדי את נשמתו להעביר למתכות,
לאש מביאים אותם בברזל הפלים,
לענוי ממשך על גבי סדנים אכזרים,
ומשם גוררים אותם נפחים בצבתות.

לפציעה מדממת מקוץ מתחבא,
לחרבון גורלי מחרן ורד דוקר
לפגיעה מכרסמת של מות קרוב

arrojado me veo, y tanta ruina
no es por otra desgracia ni por otra cosa
que por quererte y sólo por quererte.

Tu corazón, una naranja helada

Tu corazón, una naranja helada
con un dentro sin luz de dulce miera
y una porosa vista de oro: un fuera
venturas prometiendo a la mirada.

Mi corazón, una febril granada
de agrupado rubor y abierta cera,
que sus tiernos collares te ofreciera
con una obstinación enamorada.

¡Ay, qué acometimiento de quebranto
ir a tu corazón y hallar un hielo
de irreductible y pavorosa nieve!

Por los alrededores de mi llanto
un pañuelo sediento va de vuelo
con la esperanza de que en él lo abreve.

Canción primera

Se ha retirado el campo
al ver abalanzarse
crispadamente al hombre.

¡Qué abismo entre el olivo
y el hombre se descubre!

אוֹתִי דָנוּ, וַיֵּשׁ עָלַי הָרָס הַרְבֵּה
אֲבָל לֹא כְּדִי לַגֶּרֶם לִי עוֹד צַעַר אַחֵר
אֵלָא כְּדִי לְאַהֲבֵי אוֹתְךָ, רַק לְאַהֲבֵי.

לִבְךָ... הוּא דוֹמָה לְתַפּוּז שֶׁל קֶרַח

לִבְךָ... הוּא דוֹמָה לְתַפּוּז שֶׁל קֶרַח,
כֹּל תּוֹכוֹ בְּשֶׁרֶף מִתְקַתֵּק שְׂקוּעַ,
עוֹרוֹ נִקְבּוּבִי, בְּזֶהָב צְבוּעַ,
לְמַבִּיט בּוֹ אֲשֶׁר גְּדוֹל מִבְּטִיחַ.

לְבִי - רִמּוֹן קִדְחָתְנִי כְּמָה.
בְּפָנִים בְּשֻׁעוֹהָ אֲשִׁכּוֹלוֹת סִמֵּק.
יִצִיעַ לָךְ אֶת גֶּרְגָרִיו מֵעֵמֶק
כְּדִי בְּאַהֲבָתוֹ אוֹתְךָ לְשִׁכְנֵעַ.

אוֹי, אִיזוֹ מַכַּת גּוֹרֵל! אִיזָה עוֹלָ!
לְהַפְנֵס לְלִבְךָ, וּבְמִקּוֹם נַחַת
לְמִצָּא שְׁלֵג קִפּוּא מְזַעְזַע.

סְבִיב הַבְּכִי שְׁלִי בְּיָגוֹן וְסִבָּל
צְמָאָה וַיִּבְשָׁה חֲגָה מִטְּפַחַת
בְּתַקּוֹהָ שְׂיִשְׁקָה אוֹתָהּ דוֹמֵעַ.

הַשִּׁיר הָרִאשׁוֹן

הַשְּׂדֵה הַתְּמָלָא זַעְזוּעַ,
כְּשִׁשְׁלָה מִבְּטוֹ הַקּוֹדֵחַ
אֶל אָדָם שְׂמוּלוֹ הוֹפִיעַ.

אִיזָה פֶּעַר בֵּין עֵץ הַזַּיִת
לְאָדָם הַתְּגָלָה לְפִתְעַ!

El animal que canta:
el animal que puede
llorar y echar raíces,
rememoró sus garras.

Garras que revestía
de suavidad y flores,
pero que, al fin, desnuda
en toda su crueldad.

Crepitan en mis manos.
Aparta de ellas, hijo.
Estoy dispuesto a hundirlas,
dispuesto a proyectarlas
sobre tu carne leve.

He regresado al tigre.
Aparta, o te destrozo.

Hoy el amor es muerte,
y el hombre acecha al hombre.

Canción última

Pintada, no vacía:
pintada está mi casa
del color de las grandes
pasiones y desgracias.

Regresará del llanto
adonde fue llevada
con su desierta mesa
con su ruinoso cama.

Florecerán los besos

החיה אשר קדם שרה:
החיה שתמיד יודעת
לבכות, להכות שרש -
נזכרת שוב את טפריה.

אני את טפרי כסיתי
ברכות העור ובפרח,
אה לבסוף חשפתי
בכל אכזריותם.

ידי חורקות, השומע?
בני, רחק מידי האלה!
אני את ידי לתקע
מוכן, להשאיר את העתק
בעור בשרך הקל.

להיות כמו נמר חזרתי.
עזב, או אקרע לשתיים.

היום אהבה היא מות,
ואדם את רעו טובח.

השיר האחרון

לא ריק אלא צבוע,
ביתי הקט הצנוע
בצבע עז של עמס
חפצינו וצרותינו.

הבכי יחזר הביתה,
שם הוא נשאר ביחד
עם השלחן בלי אכל,
עם המטה הקושלת.

ונשיקות תפרחה

sobre las almohadas.
Y en torno de los cuerpos
elevará la sábana
su intensa enredadera
nocturna, perfumada.

El odio se amortigua
detrás de la ventana.

Será la garra suave.

Dejadme la esperanza.

¿Qué quiere el viento de encono

¿Qué quiere el viento de encono
que baja por el barranco
y violenta las ventanas
mientras te visto de abrazos?

Derribarnos, arrastrarnos.

Derribadas, arrastradas,
las dos sangres se alejaron.
¿Qué sigue queriendo el viento
cada vez más enconado?

Separarnos.

Antes del odio

Cerca del agua te quiero llevar,
porque tu arrullo trasciende del mar.

על הפריזות כמו קדם.
מעל לגופים שלנו
סדין לבן ירקיע,
בטפתו עם ניחוח -
ריח של פרח לילה.

והשנאה תדעה לה
מחוץ לחלון הבית.

עדין יהיה הטפר.

את התקנה לי השארו!

רוח המרירות, מה רוצה היא?

רוח המרירות, מה רוצה היא,
בשביל מה היא יורדת מעמק
ודרך החלונות פולשת,
קשרואה אותך בזרועותי?

להפילנו ולגרנו.

אכן, נפלנו, נגררנו יחד
ועכשו שותתים דם שנינו.
מה עוד רוצה היא, הרוח
שכל פעם מרה יותר?

להפריד בינינו.

לפני שאפגש שנאה

מול מי הים על ידי אנשאה,
הרי דכי הים שתק בשיר ערשה.

Cerca del agua te quiero tener,
porque te aliente su vívido ser.

מול מי הים לגופך אֶתְהַדֵּק,
תִּפְרָחְנָה חַיִּים בְּעֵדוּד הַשׁוֹחֵק.

Cerca del agua te quiero sentir,
porque la espuma te enseñe a reír.

מול מי הים אני חש את גופך,
וְקִצְף הים יִלְמְדֶךָ לַחִיָּה.

Cerca del agua te quiero, mujer,
ver, abarcar, fecundar, conocer.

מול מי הים, אשה, לך משתוקק -
אוֹתְךָ לְחַבֵּק, לְהַפְרוֹת, לְנַשֵּׁק.

Cerca del agua perdida del mar,
que no se puede perder ni encontrar.

מול מי הים הבוֹרְחִים מִיָּדְךָ,
שֶׁלֹּא תֵאבְדִי, לֹא תֵרָאֵי בְחִלְדֶךָ.

Como la higuera joven

כְּמוֹ עֵץ תְּאֵנָה צְעִיר

Como la higuera joven
de los barrancos eras.
Y cuando yo pasaba
sonabas en la sierra.

כְּמוֹ עֵץ תְּאֵנָה צְעִיר
מִן הָעֲרוּצִים הַיֵּית.
וְכִשְׁעִבְרְתִי, שְׁמַעְתִּי
צִלְצוּלְךָ הַקֵּל בְּהָרִים.

Como la higuera joven,
resplandeciente y ciega.

כְּמוֹ עֵץ תְּאֵנָה צְעִיר,
מִבְּרִיק וְעוֹר הַיֵּית.

Como la higuera eres.
Como la higuera vieja.
Y paso, y me saludan
silencio y hojas secas.

אַתָּה עוֹדֶךָ כְּמוֹ תְּאֵנָה.
כְּמוֹ תְּאֵנָה מְזִדְקֶנֶת.
עִבְרְתִי, וְלִי הַצְדִיעוּ
שְׁתִּיקָה וְעֵלִים יְבֻשִׁים.

Como la higuera eres
que el rayo envejeciera.

אַתָּה כְּמוֹ עֵץ תְּאֵנָה,
שֶׁבָרַק אוֹתוֹ כְּבָר הַזְקִינִי.

El niño de la noche

יֶלֶד שֶׁל לַיְלָה

Riéndose, burlándose con claridad del día,
se hundió en la noche el niño que quise ser dos veces.

בְּצִחּוֹק, בְּלִגְלוּג לְבִהִירוֹת הַיּוֹם, אֶת עֵצְמִי זָרְקֶתִי
לְלַיְלָה בְּדַמּוֹת יֶלֶד כִּי רָצִיתִי לְהִיּוֹת כְּזֶה פְּעַמַּיִם.

No quise más la luz. ¿Para qué? No saldría más de aquellos silencios y aquellas lobregueces.

Quise ser... ¿Para qué?... Quise llegar gozoso al centro de la esfera de todo lo que existe. Quise llevar la risa como lo más hermoso. He muerto sonriendo serenamente triste.

Niño dos veces niño: tres veces venidero. Vuelve a rodar por ese mundo opaco del vientre. Atrás, amor. Atrás, niño, porque no quiero salir donde la luz su gran tristeza encuentre.

Regreso al aire plástico que alentó mi inconsciencia. Vuelvo a rodar, consciente del sueño que me cubre. En una sensitiva sombra de transparencia, en un íntimo espacio rodar de octubre a octubre.

Vientre: carne central de todo lo existente. Bóveda eternamente si azul, si roja, oscura. Noche final en cuya profundidad se siente la voz de las raíces y el soplo de la altura.

Bajo tu piel avanzo, y es sangre la distancia. Mi cuerpo en una densa constelación gravita. El universo agolpa su errante resonancia allí, donde la historia del hombre ha sido escrita.

Mirar, y ver en torno la soledad, el monte, el mar, por la ventana de un corazón entero que ayer se acongojaba de no ser horizonte abierto a un mundo menos mudable y pasajero.

Acumular la piedra y el niño para nada: para vivir sin alas y oscuramente un día. Pirámide de sal temible y limitada,

לא חפצתי באור. למה? כי לא יכולתי לסבל יותר את הדממה ואת הדמדומים.

רציתי להיות ... למה? ... להשיג רציתי בשמחה את מרכז הספירה של כל מה שקיים. רציתי שהצחוק שלי יהיה היפה ביותר בעולם. מתי בחיור שאנן וקצת עצוב.

ילד, פעמים ילד, אולי שלוש פעמים בעתיד. הוא שוב מתגלגל בעולם הבטן הלא שקוף. אחורה, אהבה! אחורה, ילד! כי אני לא רוצה לצאת אל אור הצער הגדול.

חזרתי לאויר הגמיש שעזר למצבי הלא מודע. להתגלגל שוב, מודע לחלום שאותי מכסה. בצל רגיש של השקיפות, בחלל אינטימי להתגלגל מינואר עד אוקטובר.

רחם: הגוף המרכזי של כל מה שקיים. הכפה הנצחית, כחלה או אדמה, כהה. הלילה האחרון, שבעמקו אתה מרגיש קול השורשים ונשימת הגבה.

מתחת לעור שלך אני זז, ודם הוא המרחק. גופי חש את כוח-הכבד של קבוצת כוכבים. היקום מרכז את תהודתו הנוודדת במקום בו נכתבה הסטורית האדם.

הבט ותראה איך חוזרים הבדידות, ההר והים דרך חלון צח של הלב השלם אשר אתמול התעצב כי הוא לא יהיה אפק, פתוח לעולם פחות תנוודתי וחולף.

ואין בכלל שום תועלת לאסף אבנים וילד: כי הוא יהיה בלי כנפים, קודר רק יום אחד. פירמידת המלח אימה ומגבלת, ללא אש

sin fuego ni frescura. No. Vuelve, vida mía.

Mas, algo me ha empujado desesperadamente.
Caigo en la madrugada del tiempo, del pasado.
Me arrojan de la noche. Y ante la luz hiriente
vuelvo a llorar desnudo, como siempre he llorado.

El sol, la rosa y el niño

El sol, la rosa y el niño
flores de un día nacieron.
Los de cada día son
soles, flores, niños nuevos.

Mañana no seré yo:
otro será el verdadero.
Y no seré más allá
de quien quiera su recuerdo.

Flor de un día es lo más grande
al pie de lo más pequeño.
Flor de la luz el relámpago,
y flor del instante el tiempo.

Entre las flores te fuiste.
Entre las flores me quedo.

La boca

Boca que arrastra mi boca:
boca que me has arrastrado:
boca que vienes de lejos
a iluminarme de rayos.

וְרַעְנָנוּת. לֹא! חֲזְרוּ, הַחַיִּים שְׁלִי!

אָבֵל מִשְׁהוּ דוֹחֵף אוֹתִי נוֹאֲשׁוֹת הַחוּצָה.
אֲנִי נוֹפֵל לְתוֹךְ שַׁחַר הַזְּמַן, יֵשֶׁר אֶל הָעֵבֶר.
נִזְרַקְתִּי מֵהַלְיָלָה. וּבְאוֹר הַמַּסָּנֵר אֲנִי שׁוֹב
בוֹכָה עָרֶם, כְּמוֹ שֶׁתְּמִיד בְּכִיתִי.

הַשֶּׁמֶשׁ, וְרַד וְיֵלֵד

הַשֶּׁמֶשׁ, וְרַד וְיֵלֵד
פְּעַם כְּמוֹ פְּרָחִים נוֹלְדוּ.
כָּל יוֹם מוֹפִיעִים חֲדָשִׁים
שִׁמְשׁוֹת, פְּרָחִים, יְלָדִים.

מָחָר לֹא אֶהְיֶה כָּאֵן יוֹתֵר:
אֲחֵר כָּאֵן יֶהְיֶה בְּמִקְוָמִי.
כָּבֵר לֹא אֶהְיֶה בֵּין אֱלֹהִים
הַדּוֹאֲגִים לְשִׁמִּירַת זְכָרָם.

פְּתֵאוֹם רוֹאִים פְּרַח גְּדוֹל
קָם לְרֹגְלֵי פְּרַח קָטָן.
פְּרַח - הַבְּזֵק שֶׁל בְּרֵק,
פְּרַח - רְגַע שֶׁל זְמַן.

בֵּין הַפְּרָחִים כָּבֵר חִלְפָת.
בֵּין הַפְּרָחִים נִשְׁאֲרָתִי.

הַפֶּה

הַפֶּה שֹׁאֵת פִּי כֹה מוֹשֵׁק,
הַפֶּה שֶׁמִּשֵּׁק כָּבֵר אוֹתִי,
הַפֶּה אֲשֶׁר בָּא מִרְחוֹק
אוֹתִי לְהֵאִיר בְּבִרְקִים!

Alba que das a mis noches
un resplandor rojo y blanco.
Boca poblada de bocas:
pájaro lleno de pájaros.
Canción que vuelve las alas
hacia arriba y hacia abajo.
Muerte reducida a besos,
a sed de morir despacio,
das a la grama sangrante
dos fúlgidos aletazos.
El labio de arriba el cielo
y la tierra el otro labio.

Beso que rueda en la sombra:
beso que viene rodando
desde el primer cementerio
hasta los últimos astros.
Astro que tiene tu boca
enmudecido y cerrado
hasta que un roce celeste
hace que vibren sus párpados.

Beso que va a un porvenir
de muchachas y muchachos,
que no dejarán desiertos
ni las calles ni los campos.

¡Cuánta boca enterrada,
sin boca, desenterramos!

Beso en tu boca por ellos,
brindo en tu boca por tantos
que cayeron sobre el vino
de los amorosos vasos.
Hoy son recuerdos, recuerdos,
besos distantes y amargos.

שחרך ללילות שלי
זוהר באדם ולבן.
הפה מאכלס בפיות,
הצפור גדושת צפרים.
השיר שמניף את כנפיו -
למעלה למטה במחי.
המות נלחץ לנשיקות,
למות אטי מצמא,
לעשב ספוג בדם חם,
לשתי מכות כנף מבריקות.
מרום הוא שפתו העליונה,
שפתו השנייה - אדמה.

נשיקה מתגלגלת בצל:
הנשיקה הזאת מגיעה
מבית הקברות הראשון
אל כל כוכבי האינסוף.
כוכב אשר יש לו פה,
אלם וקמוץ תחילה,
עד מגע קל שגורם
לעפעפים לרעד.

נשיקה זו עוד תביא
בעתיד בנות ובנים,
אשר לא יותירו ריקים
לא את רחובות, לא שדות.

פיות שקבורים ללא פה,
מארץ מתים עוד נחזיר!

ובנשיקתי אל פיה,
אני מרים כוס ושותה
עבור המתים הרבים
כוס יין של אהבתם.
היום נשארו זכרונות
עם נשיקות רחוקות.

Hundo en tu boca mi vida,
oigo rumores de espacios,
y el infinito parece
que sobre mí se ha volcado.

He de volverte a besar,
he de volver, hundo, caigo,
mientras descienden los siglos
hacia los hondos barrancos
como una febril nevada
de besos y enamorados.

Boca que desenterraste
el amanecer más claro
con tu lengua. Tres palabras,
tres fuegos has heredado:
vida, muerte, amor. Ahí quedan
escritos sobre tus labios.

La vejez en los pueblos

La vejez en los pueblos.
El corazón sin dueño.
El amor sin objeto.
La hierba, el polvo, el cuervo.
¿Y la juventud?

En el ataúd.

El árbol, solo y seco.
La mujer, como un leño
de viudez sobre el lecho.
El odio, sin remedio.
¿Y la juventud?

חיי נשפכים לתוך פיה,
ועם רחשי חללים
האינסוף, נראה לי, עכשיו
נפתח לרוחה לפני.

רק נשיקותיך אותי
יחזיקו - טובע, נופל,
יורד במאות השנים
לתוך תהומות עמוקים,
כמו מפל-שלג נמהר
של נשיקות אוהבים.

הפה שהחזיר לעולם
את הזריחה הבירה
בלשונך! שלוש מלים
ירשת, כמו שלוש שרפות:
חיים, מות ואהבה.
והן על שפתיך כתובות.

הזקנה בכפרי הצער

הזקנה בכפרי הצער.
הלב בלי אדון וחסף.
האהבה ללא עצם.
אבק, עורבים ועשב.
והנער היכן?

בארון-קבורה.

עץ בודד ויבש. בלי נוע
אשה במטה שוכבת,
כמו בול אלמנות לנצח.
שנאה, ללא חשבון נפש.
והנער היכן?

En el ataúd.

בְּאֵרוֹן-קְבוּרָה.

Nanas de la cebolla

La cebolla es escarcha
cerrada y pobre:
escarcha de tus días
y de mis noches.
Hambre y cebolla:
negro y escarcha
grande y redonda.

En la cuna del hambre
mi niño estaba.
Con sangre de cebolla
se amamantaba.
Pero tu sangre,
escarchada de azúcar,
cebolla y hambre.

Una mujer morena,
resuelta en luna,
se derrama hilo a hilo
sobre la cuna.
Ríete, niño,
que te tragas la luna
cuando es preciso.

Alondra de mi casa,
ríete mucho.
Es tu risa en los ojos
la luz del mundo.
Ríete tanto
que en el alma al oírte,

שִׁיר עֶרֶשׁ עִם בָּצֵל

(*)

ראש-בָּצֵל, כְּגוֹשׁ שֶׁל קֶרַח
סְגוּר וְעָנִי:
גוֹשׁ קֶרַח שֶׁל יְמֵיךָ
וְשֶׁל לַיְלוֹתַי.
רַעַב וּבָצֵל:
גוֹשׁ קֶר שְׁחוֹר,
גְּדוֹל וְעָגוּל.

בְּעֵרִיסַת הַרַעַב
שׁוֹכֵב יֶלֶד שְׁלִי.
בְּנִי, אֵת דָּמוֹ שֶׁל בָּצֵל
אַתָּה יוֹנֵק מֵהַשָּׂד,
וְדַמְךָ הוּא
תַעֲרֹבֵת סֶכֶר קְפוּא,
בָּצֵל וְרַעַב.

הַאִשָּׁה הַשְּׁחוּמָה,
סוֹחֶטֶת מִן הַלְבָנָה
דֹּלֵף אַחֲרֵי דֹלֵף
עַל הָעֵרִיסָה.
צָחֵק, מִתְּתֵק שְׁלִי,
בִּלְע אֶת כָּל הַלְבָנָה,
אִם אַתָּה רוֹצֶה.

עֶפְרוֹנִי שֶׁל בֵּיתִי,
אָנָּה צָחֵק הַרְבֵּה,
הֲרִי הַצָּחוּק בְּעֵינֶיךָ
זֶה אוֹר הָעוֹלָם.
צָחֵק כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה,
עַד שֶׁנִּשְׁמַתִּי תִשְׁמַע אוֹתְךָ

bata el espacio.

Tu risa me hace libre,
me pone alas.
Soledades me quita,
cárcel me arranca.
Boca que vuela,
corazón que en tus labios
relampaguea.

Es tu risa la espada
más victoriosa.
Vencedor de las flores
y las alondras.
Rival del sol.
Porvenir de mis huesos
y de mi amor.

La carne aleteante,
súbito el párpado,
el vivir como nunca
coloreado.
¡Cuánto jilguero
se remonta, aletea,
desde tu cuerpo!

Desperté de ser niño.
Nunca despiertes.
Triste llevo la boca.
Ríete siempre.
Siempre en la cuna,
defendiendo la risa
pluma por pluma.

Ser de vuelo tan alto,
tan extendido,

דָּרָךְ כֹּל הַחֲלָל.

צָחוּקָךְ מְשַׁחֵרֵר אוֹתִי,
נוֹתֵן לִי כְּנָפִים.
הַבְּדִידוֹת חוֹטְפֹת אוֹתִי,
הַכָּלָא תוֹלֵשׁ אוֹתִי מִמָּךְ.
פִּי עָף אֵלַיךְ,
וְלִבִּי עַל שְׁפָתֶיךָ
מִתְלַקֵּחַ.

הֵי־שׁ חֶרֶב יוֹתֵר מְנַצַּחַת
מִצָּחוּקְךָ?
אֲדוֹן כֹּל הַפְּרָחִים
וְעֶפְרוֹנִים,
הַמִּתְחַרֵּה בְּשֶׁמֶשׁ,
הָעֵתִיד שֶׁל עֲצָמוֹתֵי
יְאֵהֲבֵתִי.

הַבָּשָׂר שְׁלָךְ רוֹעֵד...
פְּתֹאוֹם תְּנוּפֹת הַרִיסִים,
הַסַּיִם עוֹד לֹא הִיוּ
כֹּל כֶּךָ צַבְעוֹנִיִּים.
כַּמָּה צִפְרִים
מְנַפְנְפוֹת בְּכָנְפִים
מֵעַל לְגוּפְךָ!

הַקְּצֵתִי מִיְלֻדוֹתֵי.
לְעוֹלָם אֵל תִּקְיֵץ.
הַפֶּה שְׁלִי עֲצוּב.
אֲנִי צָחֵק תָּמִיד.
תָּמִיד בְּעֵרִיסָה
הִגֵּן עַל הַצָּחוּק שְׁלָךְ
בְּכָל נוֹצָתְךָ.

עוֹף גְּבוּהָ מְאֹד,
עוֹף רְחוֹק מְאֹד.

que tu carne parece
cielo cernido.
¡Si yo pudiera
remontarme al origen
de tu carrera!

Al octavo mes ríes
con cinco azahares.
Con cinco diminutas
ferocidades.
Con cinco dientes
como cinco jazmines
adolescentes.

Frontera de los besos
serán mañana,
cuando en la dentadura
sientas un arma.
Sientas un fuego
correr dientes abajo
buscando el centro.

Vuela niño en la doble
luna del pecho.
Él, triste de cebolla.
Tú, satisfecho.
No te derrumbes.
No sepas lo que pasa
ni lo que ocurre.

No quiso ser

No conoció el encuentro

כְּשֶׁגּוֹפֶה מוֹפִיעַ,
הַשָּׁמַיִם מוֹאֲרִים.
לוֹ הָיִיתִי יְכוֹל
לְהַמְצֵא לְיָדְךָ
בְּתַחִילֵת דְּרָכְךָ!

בֶּן שְׁמוֹנֶה חוֹדָשִׁים, צוֹחֵק
עִם חֲמֵשֶׁה פְּרָחֵי תַפּוּז,
עִם חֲמֵשֶׁה זְעִירִים
טוֹרְפִים לְבָנִים.
עִם חֲמֵשֶׁה שְׁנִים,
כְּמוֹ עִם חֲמֵשֶׁה
נְצַנֵי יֶסְמִין.

נְשִׁיקוֹת יְהַפְּכוּ לְגָבוּל.
זֶה יְהִי מְחַר,
כְּאִשֶּׁר אֶתְּךָ תִּרְגֵּשׁ,
כִּי הַלֶּסֶת הִיא נְשִׁק,
תִּרְגֵּשׁ אֶת הָאֵשׁ,
הַרְצֵה דְרָךְ הַשְּׁנִים מִטָּה,
מִחֲפָשֶׁת אֶת הַמְּרָכָז.

עוֹף, מִתְּקֵה, בֵּין שְׁתֵּי לְבָנוֹת
שֶׁל הַחֲזָה.
בֵּין הַבְּצָלִים הָעֵצוּבִים.
אֶתְּךָ מְרַצֶּה.
רַק אֵל תַּפְּל נָא.
אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מַה מִּתְּחוֹלֵל,
אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מַה יִּקְרָה.

(* מוקדש לבן. נכתב לאחר קבלת מכתב מאשתו, שבו היא כותבת כי אוכלת רק בצל ולחם. הילד מת מן התשישות.)

לא רצה להיות

הוא בין אשה לבין גבר

del hombre y la mujer.
El amoroso vello
no pudo florecer.

Detuvo sus sentidos
negándose a saber
y descendieron diáfanos
ante el amanecer.

Vio turbio su mañana
y se quedó en su ayer.

No quiso ser.

Troncos de soledad

Troncos de soledad,
barrancos de tristeza
donde rompo a llorar

Tus ojos se me van
de mis ojos y vuelven
después de recorrer
un páramo de ausentes.

Tu boca se me marcha
de mi boca y regresa
con varios besos muertos
que aún baten, que aún quisieran.

Tus brazos se desploman
en mis brazos y ascienden
retrocediendo ante esa
desolación que sientes,

עוד לא ידע פְּגִישׁוֹת.
לא עלה בְּיָדוֹ לְהַפְרִיחַ
אֶת אֲשֵׁד הַשְּׁעָרוֹת.

אֶת רִגְשׁוֹתָיו עָצַר הוּא,
מְסַרְבֵּ לְהַפִּיר וְלִקְלֹט,
כְּרוּחוֹת רְפָאִים נִפְרְדוּ הֵם,
לִפְנֵי עֲלִית הַקֶּרְנוֹת.

רָאָה כִּי עֲמוּם הַבִּקֵּר
וְנִשְׁאַר בְּאַתְמוֹל עַד כְּלוֹת.

לא רָצָה לְהִיזוֹת.

גזעים של הבדידות

גְּזַעִים שֶׁל הַבְּדִידוֹת,
עֲרוּצִים עֲמֻקִּים שֶׁל עֶצֶב
שָׁרֵק שָׁם אֲנִי שׁוֹבֵר
אֶת שְׁתִּיקָתִי כְּדִי לְבַכּוֹת

הַעֵינַיִם שֶׁלָּךְ נִעְלְמוּ
מֵעֵינַיִם שְׁלִי וְשִׁבּוֹת
אַחֲרֵי זְמַן לֹא מִמֶּשֶׁה
אֶל חֲלָל שֶׁכְּלוּ רִיק.

הַפֶּה שֶׁלָּךְ הִתְרַחַק
מֵהַפֶּה שְׁלִי וְחֹזֵר
עִם כְּמֵה נְשִׁיקוֹת מֵתוֹת
עַדִּין רוֹעֵדוֹת וְצִמְאוֹת.

יְדֶיךָ נוֹפְלוֹת מִזְרוֹעוֹתַי
וְכֹאֲשֶׁר הֵן עוֹלוֹת שׁוֹב
נְסוּגוֹת מוֹל הַרִיקָנוֹת
שְׁאֵת כְּבֵר מְרִגִּישָׁה,

Otero de tu cuerpo,
aún mi calor lo vence.

את גבעת גופך
אפלו חמי מדכא.

Soledad

En esta siesta de otoño,
bajo este olmo colosal,
que ya sus redondas hojas
al viento comienzo a echar,
te me das, tú, plenamente,
dulce y sola Soledad.
Solamente un solo pájaro,
el mismo de todas las
siestas, teclea en el olmo,
su trinado musical,
veloz, como si tuviera
mucho prisa en acabar.

¡Cuál te amo! ¡Cuál te agradezco
este venírte a dar
en esta siesta de otoño,
bajo este olmo colosal,
tan dulce, tan plenamente
y tan sola Soledad!

Vals de los enamorados y unidos hasta siempre

No salieron jamás
del vergel del abrazo.
Y ante el rojo rosal
de los besos rodaron.
Huracanes quisieron
con rencor separarlos.

הבדידות

בשעת צהרי סתו הזאת
תחת בוקיצה זו ענקית,
כשעלים עגלים שלה
מתחילים לעוף ברוח,
את נתונה לי, את, הבדידות,
מלאה, מתוקה ובודדה.
רק צפור אחת, אותה צפור
עצמה כמו בכל צהרים,
מתופפת בבוקיצה;
הטריל המוסיקלי שלה
מהיר פאלו היא חשה,
אצה לסיים את העמל.

כמה אני אוהב אותך
ומעריך! באת לתת לי
בשעת צהרי סתו הזאת
תחת בוקיצה זו ענקית
את הבדידות כל כך מתוקה,
כל כך מלאה ובודדה!

ולס של מאהבים ובלתי נפרדים לנצח

מגן החבוקים
לא יצאו הם אף פעם.
בין ורדים אדמים
מתחבקים נדדו שם.
הוריקנים בזעם
השתדלו בין השנים,

Y las hachas tajantes
y los rígidos rayos.

Aumentaron la tierra
de las pálidas manos.
Precipicios midieron,
por el viento impulsados
entre bocas deshechas.
Recorrieron naufragios,
cada vez más profundos
en sus cuerpos sus brazos.

Perseguidos, hundidos
por un gran desamparo
de recuerdos y lunas
de noviembres y marzos,
aventados se vieron
como polvo liviano:
aventados se vieron,
pero siempre abrazados.

Vuelo

Sólo quien ama vuela. Pero ¿quién ama tanto
que sea como el pájaro más leve y fugitivo?
Hundiendo va este odio reinante todo cuanto
quisiera remontarse directamente vivo.

Amar... Pero ¿quién ama? Volar... Pero ¿quién vuela?
Conquistaré el azul ávido de plumaje,
pero el amor, abajo siempre, se desconsuela
de no encontrar las alas que da cierto coraje.

Un ser ardiente, claro de deseos, alado,
quiso ascender, tener la libertad por nido.

לבנות פתל, הרימו
ספינים, קרן מות.

הם רפכו את הקרקע
רק בכוח הזרוע,
מדדו את העמק
של תהומים בעצמת הרוח
שלנשם הפריעה.
במקרה, שבמים
הם התחילו לטבע,
הדקו את הידים.

נרדפים, סורי כוח
קשזכרונות רק לעזר,
תחת אור היגח
של אפריל ונובמבר,
אה תמיד ללא פחד,
קאבק קל נשאו הם;
אה תמיד ללא פחד
חבוקם לא החלישו.

המעוף

רק מי שאוהב, הוא עף. אה מי לאוהב יכול
די כדי לצפור קטנטנה חולפת לדמות?
סבת המשיכה - השנאה שסופגת הכל;
אני רק רוצה להמריא ישר ומהר מאד.

לאוהב ... מי אוהב? לעוף ... מי המריא מארצו?
אני לנוצות הפחלות הרעבות נכנע,
אה האהבה מושכת מטה, נואשת למצא
כנפים של אמצ לפעולה עזה נכונה.

האדם, יצור לוחט, מכנף, רצוניו טהורים:
לעלות, להיות חפשי בקן שלו, בגיחה;

Quiso olvidar que el hombre se aleja encadenado.
Donde faltaban plumas puso valor y olvido.

Iba tan alto a veces, que le resplandecía
sobre la piel el cielo, bajo la piel el ave.
Ser que te confundiste con una alondra un día,
te desplomaste otros como el granizo grave.

Ya sabes que las vidas de los demás son losas
con que tapiarte: cárceles con que tragar la tuya.
Pasa, vida, entre cuerpos, entre rejas hermosas.
A través de las rejas, libre la sangre afluya.

Triste instrumento alegre de vestir: apremiante
tubo de apeteecer y respirar el fuego.
Espada devorada por el uso constante.
Cuerpo en cuyo horizonte cerrado me despliego.

No volarás. No puedes volar, cuerpo que vagas
por estas galerías donde el aire es mi nudo.
Por más que te debatas en ascender, naufragas.
No clamarás. El campo sigue desierto y mudo.

Los brazos no aletean. Son acaso una cola
que el corazón quisiera lanzar al firmamento.
La sangre se entristece de batirse sola.
Los ojos vuelven tristes de mal conocimiento.

Cada ciudad, dormida, despierta loca, exhala
un silencio de cárcel, de sueño que arde y llueve
como un élitro ronco de no poder ser ala.
El hombre yace. El cielo se eleva. El aire mueve

הוא רוצה לשכח שאנשים כלם פְּרוֹכִים,
כִּיִּן שְׁחֹרִים להם אִמֶץ, נוצות, שְׂכָחָה.

לְפַעֲמִים הֵייתָ כָּל כֶּה גְבוֹה וְחוֹלְמָנִי,
הַשֶּׁמֶשׁ מֵעַל לְעוֹרְךָ, לְעוֹר הַצֶּפֹּר.
אֵךְ בְּמִקּוֹם לְרֹאוֹת אוֹתְךָ פֶּעַם כְּעַפְרוֹנִי,
אַחֲרַיִם נָפְלוּ עָלֶיךָ כְּמוֹ עֵב בְּרֹד שְׁחוֹר.

אַתָּה כָּבֵר יוֹדֵעַ כִּי חַיִּי בְּנֵי-אָדָם הֵם רַק
לוֹחֹת שְׂיִקְבְּרוּ, כְּמוֹ פֶּלֶא, אוֹתְךָ, יִסְגְּרוּ.
לְכוּ, חַיִּים, בֵּין גּוֹפִים וּבֵין כָּל סוֹרְגֵי עֲנָק!
כִּי זָרְמֵי הַדָּם בְּסוֹף עַל כָּל סוֹרְגִים יִתְגַּבְּרוּ.

כָּלִי עֲצוּב בְּיָדוֹ שֶׁל לִיָּצָן בְּלְבוּשׁ הַפְּלוּא,
הַצֶּנּוֹר שֶׁלֹּאֵשׁ מִשְׁתוֹקֵק, זָר וּמִפְחִיד -
גּוֹפִי, שֶׁהוּא אֶפֶק סָגוּר, בּוֹ יְמֵי כָּבֵר אֲזָלוּ,
מֵאַכְלֵת שֶׁהַחֲלִידָה מִשְׁמוּשׁ מִתְמִיד.

אַתָּה לֹא תֵעוֹף. כִּי לֹא יְכוּל לְעוֹף, וְאַתָּה
מְשׁוּטֵט בְּפְרוֹזְדוֹרִים בְּאֵוִיר שְׂאוֹתֵי בּוֹלָם.
וְאִם תִּנָּסֶה לְעֵלוֹת, תִּתְרַסֵּק עִתָּה.
אַתָּה לֹא תִבְכֶּה עוֹד. הַשְּׂדֵה נְטוּשׁ וְאַלֵּם.

הַיָּדִים אֵינָן כְּנָפִים. אוֹלֵי רַק זָנָב,
אוֹתוֹ הֵלֵב רוֹצֵה לְזָרֵק לְמַלְעָה בְּמִקּוֹם לְעוֹף.
לְדָם עֲצוּב לְעַמֵּד לְבַד בְּחִזֵּית הַקָּרֵב.
הַמִּבְטָ מְחֹסֵר הַיָּדֵעַ עֲמוּם וְעֲצוּב.

כָּל עִיר יִשְׁנָה מִתְעוֹרְרֶת כְּמוֹ אִישׁ מְטָרָף,
נוֹשֶׁפֶת שְׁתִּיקָתָה הַפְּלֵא, גֶּשֶׁם וְחוֹם הַשְּׁנָה,
מְרִימָה יָד נּוֹקְשָׁה, שֶׁלֹּא יְכוּלָה לְהִיּוֹת כְּנֶף.
בֶּן-אָדָם שׁוֹכֵב. הַשָּׁמַיִם עוֹלִים. הָאֵוִיר נֵעַ